

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 503/2537

บริษัท วา รันด์ไซน์ กรู๊ป จำกัด โจทก์ บริษัท นิวเดลีโดนท์ จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1113

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในขณะอ.และจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เริ่มก่อการของบริษัทจำเลยที่ 1 ได้ร่วมกันว่าจ้างโจทก์ออกแบบ ตกแต่งภายในสำนักงานสาขาของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ยังไม่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เมื่อจำเลยที่ 1 จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลแล้วได้ใช้สถานที่ซึ่งโจทก์ออกแบบตกแต่งภายในนั้นเป็นสำนักงานของจำเลยที่ 1 แสดงให้เห็นว่าที่ประชุมตั้งบริษัทจำเลยที่ 1 ได้ให้สัตยาบันสัญญาว่าจ้างที่จำเลยที่ 2 ได้ทำไว้กับโจทก์ สัญญาว่าจ้างดังกล่าวจึงผูกพันจำเลยที่ 1 ส่วนจำเลยที่ 2 เมื่อจำเลยที่ 1 จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลแล้ว จึงพ้นความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1113 จำเลยที่ 1 ต้องชำระเงินค่าว่าจ้างให้โจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2529 จำเลยทั้งสองและนายชุน ซิก ลีหรือเอส.เอส.ลี ว่าจ้างโจทก์ให้ออกแบบตกแต่งภายในร้าน "เดลี โดนท์" ซึ่งเป็นสำนักงานสาขาของจำเลยที่ 1 คิดเป็นเงินค่าจ้าง 140,000 บาท ตกลงแบ่งขั้นตอนการทำงานและชำระค่าจ้างเป็น 4 งวด โจทก์ได้ปฏิบัติงานให้แก่จำเลยที่ 1 ครบ 4 งวดแล้ว จำเลยทั้งสองชำระเงินงวดที่ 1 และที่ 2 ให้แก่โจทก์แล้ว ส่วนงวดที่ 3 และที่ 4 จำนวน 70,000 บาท จำเลยทั้งสองยังไม่ชำระ ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวนเงินพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์จำเลยทั้งสองให้การว่า จำเลยทั้งสองไม่เคยว่าจ้างโจทก์ให้ตกแต่งภายใน ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้น พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินจำนวน 70,000 บาทแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 28 พฤศจิกายน 2529 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์และจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องเกี่ยวกับจำเลยที่ 2 เสียด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า จำเลยทั้งสองได้ว่าจ้างโจทก์ให้ออกแบบตกแต่งภายในบริษัทจำกัด จำเลยที่ 1 หรือไม่ โจทก์มีนายวรา หน่อแก้ว กรรมการโจทก์เบิกความว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2529 พยานได้พบกับนายชุน ซิก ลี หรือ เอส.เอส.ลี กรรมการผู้จัดการใหญ่ของบริษัทจำเลยที่ 1 ที่ต่างประเทศ นอกจากนั้นมีจำเลยที่ 2 อยู่ด้วยคน ทั้งสองได้พูดกับพยานเรื่องการตกแต่งภายในบริษัทจำเลยที่ 1 ซึ่งตั้งอยู่ที่ศูนย์การค้าเดอะมอลล์ 3 ทั้งนี้เพื่อให้โจทก์ออกแบบตกแต่งภายในให้ หลังจากนั้นโจทก์ได้จัดทำแบบร่างและประเมินราคาเสนอนายเอส.เอส.ลี ปรากฏตามแบบร่างเอกสาร จ.2 ใบประเมินราคาเอกสารหมายเลข จ.7 นายเอส.เอส.ลี ได้อนุมัติในเอกสารหมายเลข จ.7 ได้มีการจ้างบริษัทสร้างจำกัด เป็นผู้ก่อสร้าง แต่โจทก์เป็นผู้ควบคุมการก่อสร้าง นายเอส.เอส.ลีได้ชำระค่าออกแบบและค่าควบคุมการก่อสร้างให้ 2 งวด คงค้างชำระงวดที่ 3 ที่ 4 เป็นเงิน 70,000 บาท นอกจากนี้โจทก์มีนางสาวจินตนา ล้ำเลิศประเสริฐกุล พนักงานของโจทก์เบิกความสนับสนุนว่า พยานเคยทวงหนี้สินไปยังจำเลยที่ 1 โดยทาง

โทรศัพท์และเคยให้นายศิริพงษ์ อัมมธรรมศาสตร์ ไปส่งหนังสือทวงถามนายศิริพงษ์พนักงานของโจทก์อีกปากหนึ่งเบิกความรับว่าเคยนำหนังสือทวงหนี้ไปให้จำเลยที่ 1 ที่ซอยพูลสินหรือซอยสุขุมวิท 66/1 ดังนี้จะเห็นได้ว่า พยานโจทก์เบิกความมีเหตุผลสอดคล้องเชื่อมโยงกันมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ที่จำเลยทั้งสองนำสืบว่า รับโอนสิทธิการเช่าร้านนิวเดลีโดนัท มาจากนายเอส.เอส.ลี นั้นคงมีแต่พยานบุคคลเบิกความลอย ๆ โดยไม่ปรากฏว่าได้ทำหลักฐานกันไว้เป็นหนังสือทั้ง ๆ ที่อ้างว่าเงินค่าโอนสิทธิมีจำนวนถึง 250,000 บาท พยานจำเลยไม่อาจฟังหักล้างพยานโจทก์ได้ข้อเท็จจริงฟังได้ตามที่โจทก์นำสืบ เห็นว่า การที่นายเอส.เอส.ลีตกลงให้โจทก์ออกแบบตกแต่งภายในให้บริษัทจำเลยที่ 1 โดยมีจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เริ่มก่อการตามรายการจดทะเบียนแก้ไขเพิ่มเติมเอกสารหมาย จ.3 นั้นร่วมปรึกษาหารือ ทั้งเมื่อโจทก์ได้ออกแบบตกแต่งภายใน ซึ่งระบุว่าเป็นงานของจำเลยที่ 1 ตามความต้องการของนายเอส.เอส.ลี และจำเลยที่ 2 นายเอส.เอส.ลีได้อนุมัติแบบตกแต่งภายในใบเสนอราคาเอกสารหมาย จ.7 ถือว่านายเอส.เอส.ลีและจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกันทำสัญญาว่าจ้างโจทก์ให้ออกแบบตกแต่งภายในสำนักงานสาขาของบริษัทจำเลยที่ 1 เมื่อโจทก์ได้ออกแบบตกแต่งภายในและควบคุมการก่อสร้างให้จำเลยที่ 2 แล้ว โจทก์ได้ทวงถามให้นายเอส.เอส.ลีชำระหนี้ไปยังที่ทำการบริษัทจำเลยที่ 1 และได้รับชำระหนี้เป็นการยอมรับว่าจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกับนายเอส.เอส.ลี ว่าจ้างโจทก์จริง ซึ่งในขณะที่บุคคลทั้งสองว่าจ้างโจทก์นั้น จำเลยที่ 1 ยังไม่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลถือว่าจำเลยที่ 2 ได้ทำสัญญาว่าจ้างในฐานะเป็นผู้เริ่มก่อการของจำเลยที่ 1 ซึ่งก่อนหน้าเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2529 จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ได้ทำสัญญาเช่าอาคารจากบริษัทเดอะมอลล์ชอปปิงเซนเตอร์ (หั่วหมาก) จำกัด เพื่อทำเป็นสำนักงานสาขาของจำเลยที่ 1 ตามเอกสารหมาย จ.20 และ จ.21 ทั้ง ๆ ที่จำเลยที่ 1 ยังไม่เป็นนิติบุคคล เมื่อจำเลยที่ 1 จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลแล้ว ได้ใช้สถานที่ซึ่งโจทก์ออกแบบตกแต่งภายในและควบคุมการก่อสร้างเป็นสำนักงานสาขาของจำเลยที่ 1 แสดงให้เห็นว่าที่ประชุมตั้งบริษัทจำเลยที่ 1 ได้ให้สัตยาบันสัญญาว่าจ้างที่จำเลยที่ 2 ผู้เริ่มก่อการได้ทำไว้กับโจทก์ สัญญาว่าจ้างดังกล่าวจึงผูกพันจำเลยที่ 1 ส่วนจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เริ่มก่อการและเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 เมื่อจำเลยที่ 1 จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลแล้ว จึงพ้นความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1113 จำเลยที่ 1 ต้องชำระเงินจำนวน 70,000 บาท ให้โจทก์ อนึ่งเกี่ยวกับดอกเบี้ยนั้น ได้ความว่าทนายความโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ตามหนังสือทวงถามเอกสารหมาย จ.16 จำเลยที่ 1 ได้รับเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2530 ตามหนังสือทวงถามให้จำเลยที่ 1 ชำระหนี้ภายใน 10 วันนับแต่ได้รับหนังสือ ซึ่งครบกำหนดในวันที่ 29 สิงหาคม 2530 เมื่อจำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระหนี้ต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงิน 70,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 30 สิงหาคม 2530 เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ 1 ชำระเงินให้โจทก์เสร็จสิ้น ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผลบางส่วน ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินจำนวน 70,000 บาทให้โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของเงินดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ 30 สิงหาคม 2530 เป็นต้นไปจนกว่าชำระให้โจทก์เสร็จสิ้น นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สมปอง เสนเนียม · มีพาศน์ โปตระนันท์ · ธวัชชัย พิทักษ์พล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

